

İŞÇİNİN SESİ

Toplu Sözleşmeler ve "Barış Yolu" Üstüne

Geçen sayımızda, "Toplu Sözleşmelerde Devrimci Tutum Nedir?" başlığıyla yayınladığımız ÇEK-AL bölümü, "Toplu Sözleşmeler ve Devrim Savaşı" kitabından aktarılmıştı. Kitap, "Savaş Yolu"ndaki yazı elimize geçmeden önce yazılmıştı. Bu sayımızda "Savaş Yolu" eleştirisi de katılmış biçimiyle aynı kitaptan bir aktarma yapıyoruz.

Emine Engin

Türkiye'de devrimci durum var ve derinden büyük bir enerjiyle olgunlaşıyor. Ulus çapında bunalıma doğru ilerliyor. Bilinçli proletarya içinde devrimci birikim patlama noktalarına erişiyor. Geniş köylü yığınlarda hoşnutsuzluk birikiyor. Kürt halkı zulme yeter diyor. Adana ve çevresinde küçük çapta bir iç savaş yürüyor. Ordu içinde laçkalıklar, tüm tantanaya karşın çoğaldı. Tüm bunların yanısıra 14 Ekim seçimleri buğuvazının yönetemezliğini daha da açık ortaya çıkardı.

Patlayıcı maddenin böyle sıkışık olduğu bir ortamda toplu sözleşmeler geldi. Oportünistler hem toplu sözleşmelerin ortamını, hem Türkiye ortamını da toplu sözleşmelerin anlamını, hem de toplu sözleşmelerde ne tutum alınması gerektiğini — hepsini çarpıtıyorlar.

Toplu Sözleşmeler ve oportünizm

Savaş Yolu'ndaki yazıda toplu sözleşmelerin ortamı bulanık bir biçimde belirlendikten sonra "sağdan gelen çarpıtmalar" diye bir bölüm var.

Şimdi soralım "sağ ve 'sol'" dendi mi ne anlama gelir? Sağ oportünizm ve "solculuk" anlamına gelir. Eğer genel olarak sağ ve sol güçler den söz ediyorsak solu tırnak içinde yazmayız. Bir şey açık ki "sol" yazıyorsa, sağ da sağ oportünizm demektir.

Savaş Yolu'ndaki yazıya göre, sağdan gelen çarpıtmaların, birincisi, CHP sağ kanat yöneticileri ve onların işbirliği içinde oldukları sendika bürokratlarından geliyor. Bunlar ulusal çıkarlar edebiyatı ardında tekelci burjuvazinin çıkarlarını savunuyorlar. Sağ reformist hayal ve eylemsizlik yayıyorlar.

İkincisi, "şimdi bunalım var, hammadde yok, işten çıkarmalar arttı, bu durumda grev işverenlerin işinc yarar" diyenler var. Kim olduğu belli değil.

Üçüncüsü, sağ oportünist akımlar var İkinci görüşün bunların maskesi olduğu söyleniyor. "Bunlar"ın kim olduğu açıkça söylenmiyor ama 1977'de Maden-İş grevine ilişkin verilen örnekten TİP olduğu anlaşılıyor.

Görüyoruz ki "sağ ve 'sol'" diye yazıyorlar. Bu yazılışıyla sağ, oportünizm anlamına gelmesi gerekirken, ne anlama geldiği belli değil. TİP'e, üstü kapalı bir biçimde oportünist deniyor, "sosyal demokrat demagoji"nin ne olduğu, ne olmadığı açık edilmiyor.

"CHP sağ kanat yöneticileri", yani CHP üst yönetimi sağdan gelen çarpıtmalar yapıyor. Nasıl bir sağ olduğunu *Savaş Yolu* yutuyor. O zaman bize akıl yürütmek diyor. CHP sağ kanat yöneticilerinin "sağ"lığı oportünizm anlamında ise, *Savaş Yolu*, Sağlam Önder'in *Ana Halka*'sıyla ve *Atılım*'la ters düşüyor. Onlar, CHP burjuva partisidir, sosyal-demokrat değildir, ama CHP'nin içinde

sosyal-demokratlar vardır ve de sosyal-demokrasi "sağ oportünizmin günümüzde en açık ifadesi"dir diyorlar. Açıkçası, CHP üst yönetimini liberal burjuva sayarken, sağ oportünizm(!) olarak yorumladıkları sosyal-demokrasiyi CHP içinde, tabanda bir güç olarak değerlendiriyorlar. *Savaş Yolu* ise CHP üst yönetimini sağ oportünist, dolayısıyla sosyal-demokrat(!) olarak değerlendiriyor

Yok eğer *Savaş Yolu*, CHP sağ kanat yöneticilerinin "sağ"lığını oportünizm anlamına değil de genel olarak toplumdaki sağcı güçlerden biri anlamına kullanıyorsa, yine Sağlam Önder'in *Ana Halka*'sıyla ve *Atılım*'la ters düşüyor. Çünkü onlar CHP üst yönetimini toplu mu sağcı güçlerinden biri olarak değerlendirmiyorlar!

Hepsi bir yana, *Savaş Yolu* eğer CHP içinde sağ oportünizmin olduğunu yadsıyorsa, yine *Atılım* ve Sağlam Önder'le ters düşüyor. Özellikle Sağlam Önder artık oportünizmi CHP içi-CHP dışı diye sınıflandırıyor

Görüyoruz ki, oportünist *Savaş Yolu*, ağzıyla kuş tutsa, ortacı *Atılım*'a ve Sağlam Önder'e yaranamıyor. Bunun onlar da farkında ki, açıktan ters düşmemek ya da açıktan savunuyor görünmemek için konuyu bulanık bir biçimde geçiştiriyorlar. Militan hangisine bakacak? Hangisine inanacak? Bu, tabanda kafa karışıklığı yaratmadır. Herkes görüşlerini apaçık ortaya koymak zorundadır. Görüş ayrılığı varsa, onu da onurlu bir biçimde açık tartışmak gerekir.

Sonra, eğer TİP'in sağ oportünist olduğu düşünülüyorsa, neden ad vererek yazılmıyor? Oportünistlerin kimliğini gizlemek de başbaşa sağ oportünizmdir.

"Sağdan gelen saldırılar" bölümü şöyle sonuçlanıyor:

"Bu saldırıların göğüslenmesi, etkisizleştirilmesi yığınlaraya yönelik etkili ve bilimsel gerçekleri açıklayıcı hedef ve olanakları gösterici bir ajitasyon ve propaganda çalışmasını gerektirir."

İşte bu da tam demagojik militanlık, gevezeliktir. Çünkü hemen ardından *İşçinin Sesi*'nin bilimsel gerçekleri açıklayıcı tutumuna saldırıya geçiliyor. Ve bilimsel bir yanıt da getirilmiyor!

Sendikal siyaset

Oportünistler, toplu sözleşmelerde yanlış yol gösteriyorlar. Bunu açıkça çıkardığı için *İşçinin Sesi*'ne saldırıyorlar!

Oportünizmin toplu sözleşmeler konusundaki tutumu sendikal siyaset olarak özetlenebilir.

Bir kez toplu sözleşmeler için getirilen, "alınabilirlik ölçütü" bunun en güzel örneğidir. İşçi

sınıfının istemleri daha uzlaşma masasına oturulmadan budanıyor. Oportünizm, sendikal siyasetin tipik uzlaşmacı yolunu izliyor. Buna gerçekçi istem konusunda geleceğiz.

İkincisi, bu uzlaşmacı yaklaşımla ücret istemleri, ekonomik istemler yontuluyor ama bunu gizlemek için "büyük siyaset" havalari atılıyor. Hatta *Savaş Yolu*, *İşçinin Sesi*'ni ekonomizmle(!) suçluyor! Ücretler de ne ki diyor, çok daha "önemli" konular var! Ama ücret konusunda uzlaşmacı olan, siyasette Leninci olabilir mi? Olamaz ve olamıyor. Ve bu daha Türkiye ortamını değerlendirdiğinde, devrimci durumdan söz etmeyişinde ortaya çıkıyor.

İşçi sınıfının, emekçilerin "yaşam standardı sorunu da bir ilke sorundur" (Lenin, *Toplu Yap.*, c.18, s.88) diyor Lenin. Bugün Türkiye'de bu en önemli bir ilkesel sorundur. Çünkü son yıllarda işçilerin, emekçilerin yaşam koşullarındaki gerileme, başbaşa siyasal anlam taşıyor. Bir yandan ekonomik şiddet, öte yandan ekonomik savaşımı bile engellemek, dizginlemek, yığınlaraya boyun eğdirmenin bir yoludur. Kokuşmuş üretim ilişkilerini ayakta tutmanın gereğidir. Bunun için kendisi başbaşa siyasal bir tuzaktır. Oportünist siyasal çizgi, işte bu tuzağı işçi sınıfına göstermiyor. Böylece *Savaş Yolu*'nun, daha "önemli" sorunlar var havalarında ücretleri küçümsemesi, bu siyasal tuzağın kılıfı olmanın ötesine geçemiyor. Ücretleri küçümsemek başbaşa na oportünist bir siyasal çizgiyi temsil ediyor.

İşçi sınıfımızın ekonomik haklar savaşımı zaten uzun yıllardır devrimci bir nitelik kazanıyor. "Liraya üç kuruş" ekleme boyutlarını aşmış, ülke çapında emeğin savunusuna dönüşüyor. Karşısında hep devletin tankını, sıkıyönetimi, hükümeti buluyor. Burjuvazi bu nedenle sendikalarda oyunlar çeviriyor, hareketi kendiliğindenlik düzeyinde bile önlemeyi amaçlıyor. Oportünistler de bu "ince" siyaseti bozmaya çalışacaklarına, toplu sözleşmelerde ekonomik kazanımlara burun büküyorlar. Gerçekte devrimci eylemden kaçıyorlar. Kaçarken de suçüstü yakalanmasınlar diye arkalarına sis bombası atıyorlar. İşte *Savaş Yolu*'nun *İşçinin Sesi*'nin görüşlerini çarpıtmasının anlamı budur.

Savaş Yolu, *İşçinin Sesi*'ni ekonomizmle suçluyor. *İşçinin Sesi* toplu sözleşmeyle devrim olur diyor mu? *Savaş Yolu* tırnak içinde bazı sözler veriyor ama bu sözler *İşçinin Sesi*'nde yok:

"Diyorlar ki 'Bugün asgari ücret 1200T' olmalıdır ve toplu sözleşmelerde bu es. alınarak talepte bulunulmalıdır. Burjuvazi bu istemi karşılayacak durumda değildir. İşçiler zuman kararı bir şekilde isterlerse o zaman devrim olur'".

İşçinin Sesi konuyu şöyle koyuyordu: "Türkiye'de üretim güçleriyle üretim ilişkileri öyle bir çelişki içindedir ki, emperyalizm ve tekelci burjuvazi, 'gerçekçi istem'in bu en alt düzeyini bile karşılayamaz. İşçi sınıfımız bugün

kapitalizmin kuralları içinde işgücünün gerçek karşılığını, bu en doğal hakkını kararlı biçimde istese DEVRİM OLUR. Şimdi anlaşılıyor değil mi, tüm oportünistler 'gerçekçi istem' konusunu neden çarpıtıyorlar?

"Herkesin niyeti kendine! Biz en doğal hakkımızı, işgücümüzün gerçek karşılığını isteyelim! Veremiyorsa yıkılsın bu düzen!

Savaş Yolu düpedüz çarpıma yapıyor. Ve çarpışlarıyla *İşçinin Sesi*'nin ne denli haklı olduğunu kanıtıyor.

İşçinin Sesi önce bu düzen içinde bile alınabilmesi gereken bir hak, gerçekçi bir istem saptıyor. (*Savaş Yolu* bu istemi de sosyalizme atfediyor, ama buna da sonra geleceğiz). Bu haklı istemi, *İşçinin Sesi* söylediği için değil, haklı, doğru, gerçekçi olduğu için işçi sınıfımız benimserse, bu düzenin en doğal, basit haklarını bile vermekten aciz olduğunu görürse ve istemleri için kararlı savaşırsa, ülke devrime gider diyor. Bunun adı toplu sözleşmeyle devrim yapmak değil, en küçük haklı istemlerin bile devrimle bağlı olduğunu göstermektir. Herşeyi devrimle bağlamaktır. Bir kıvılcımla koca bozkırı tutuşturmaya çalışmaktır. Rusya'da 1917 Şubat devriminin dükkânlarda süt bulamayan kadınların protestosu ile başladığını duyduunuz mu?

Savaş Yolu, *İşçinin Sesi*'ni toplu sözleşmeyle devrim yapıp demekle suçluyor. Ama buna karşılık, "hayır devrim ayaklanmayla, fabrika işgalleriyle, barikat savaşlarıyla yapılır" da demiyor. Doğrusu bir Leninci, karşındakini toplu sözleşmeyle devrim yapmakla suçlasa böyle derdi. Acaba *Savaş Yolu*'na göre devrim nasıl yapılır? Bunun yanıtını şöyle veriyor *Savaş Yolu*:

"İşçi sınıfının isteklerini elde etme gücü gün gün artmaktadır. Bunalım koşullarından devrimci sonuçlar çıkarma olanakları vardır. Sınıf sendikaları bu olanakları değerlendirecek ve sendikal hareket yeni bir ivme kazanacaktır. Solda yer alan tüm parti, gurup ve akımların yeni bir sınav olan bu savaşında alacakları not sınıf sendikalarına karşı takınacakları tutuma, sağlayacakları desteğe dolaylı biçimde burjuvazinin yanında saf tutmaktan kaçınmalarına bağlı olacaktır."

Savaş Yolu'na göre devrim sendikalarla yapılır. Partiler de sendikalara tutumlarıyla "devrimde" not alırlar. Yani devrim yapılmaz! Devrimci güysilerde bir sendikal siyaset uygulanır! Biz de sanıyorduk ki bunaldıktan devrimci sonuç çıkarmak işçi sınıfı partisinin görevidir. Yanılmışız!

Uzlaşmacı istem

Savaş Yolu şöyle diyor:

"İşçinin Sesi yazarları toplu sözleşmelerdeki istemlerini tabanın söz ve karar sahibi olması ilkesinin işletilmesiyle ve işçi sınıfının ne kadar alacak güçte olduğunu dikkate alınmasıyla saptanmasına karşı çıkıyorlar."

Önce "almabilirlik" üzerinde duralım. Bu ölçütün ne anlama geldiğini, *Savaş Yolu* kendi diline açığa vuruyor. Şöyle diyor: "Bir kere toplu sözleşmeler burjuvazi ile işçi sınıfı arasında bir pazarlıktır. Lenin'in benzer konularda belirttiği gibi bir 'uzlaşma' masasıdır". Peki o zaman pazarlığa, "uzlaşma sonunda ne çıkabileceğinin tahmini"ne dayanan istemle girmek uzlaşmacılık olur mu?

Eğer toplu sözleşmeler bir uzlaşma masasıysa, bu "masa"ya alınması gereken istemle oturmak gerekir. Ne kadar alınabileceği pazarlık (yani sınıf güçlerinin çarpışması) sırasında çıkar. Daha "uzlaşma" başlamadan istemi buna göre ayarlamak, daha baştan karşı tarafa pazarlıkta avantaj sağlamaktır. Burjuvaziyile uzlaşmaktır. *Uzlaşmacılıktır!* Bunun için de 'burjuvazinin ne verebileceği' ölçütüyle

özde aynıdır.

Tabanın söz ve karar sahibi olması ilkesine gelince. *Atılım*, Ağustos sayısında, "sınıf sendikaları ve sendikalarındaki komünistler nasıl bir politika izlemelidirler" diye soruyor ve yanıt olarak uzlaşmacılığı getiriyordu. Sonra da tabanın söz ve karar sahibi olmasından söz ediyordu. Bir kez, tabanın söz ve kararının oluşması sürecinde komünistlerin doğruları savunma görevini silip atıyordu. Bu, tabanı yanlış yönde etkilemek oluyordu. Dolayısıyla, "tabanın söz ve karar sahibi olması ilkesi" hem ekonomizme kılıf oluyor, hem de "söz ve karar" geri çekiliyor-du.

İşçinin Sesi bunu söyleyince *Savaş Yolu* uzlaşmacılığın savunusuna geçiyor. "İstemleri taban belirler" diyor ve somut istemler öne sürdüğümüz için bizi "istemleri tabanın belirlemesine karşı çıkmak" ve "işçi sınıfına güvensizlik"le suçlamaya kalkışıyor. Ne kadar devrimci değil mi? Ama değil, yalnızca kof bir demagoji. İstemleri tabanın belirlemesine kimse karşı değildir. Biz hiç değiliz. Adımız nedir? İşçi sınıfı devrimcisi miyiz, komünist değil miyiz? Marksizm-Leninizm diye bir bilim yok mu? Bu bilim ve toplumsal gelişmenin ışığında istemler saptamak ve bunları işçi sınıfının benimsemesi için en büyük enerjiyle seferber olmak komünistin görevi değil mi? "Taban belirsin" diyerek aradan sıyrılma demagojisini kim yutacak?

Savaş Yolu tabanın doğru yönde söz ve karar sahibi olması korkusuyla panik içinde *İşçinin Sesi*'ne saldırıyor.

"Yazar kendisini toplu sözleşme istemlerini saptamada yetkili gördüğü için tabanın katılımını gereksiz görüyor. Ona göre taban burjuva propagandasının yaydığı önyargıların kurbanı durumunda ve hakkını istemeyi bilmiyor, az istemeye eğilimli. Üstelik bu genellemeler Maden-İş gibi üyelerini bilinçlendirmede büyük rol almış bir sendikanın üyeleri için 100'ü aşkın işyerinde çalışan işçilerin istemlerinin kolektif bir şekilde ve sendikandan öncüllüğünde saptanması söz konusu iken yapıyor. Böylece hem Maden-İş sendikası ve yöneticileri bir kalemede siliniyor, hem de 100'ü aşkın işyerindeki 30 bin kadar işçinin örgütlü bir biçimde istemlerini saptamada söz ve karar sahibi olacak kadar bilinçli olmadıkları söylenmek isteniyor. Aynı zamanda sözleşme taslağının kolektif olarak hazırlanması için çaba göstermek 'gidip işçilere sormak' olarak basitleştiriliyor. Sendika ile işçiler birbirinden ayrılıyor. Olaylara işçi sınıfının dışından bakmak yazarı buralara kadar getiriyor."

"Tüm bunların ardında, işçi sınıfına güvensizlik sırtıyor".

Bir kez, *İşçinin Sesi* tam tersine, tabanın katılımını çok gerekli gördüğü için toplu sözleşme istemleri konusunda doğruları açıkça savunuyor. Yoksa oportünistlere bir mektupla görüşlerini bildirirdi.

İkincisi, "özveri" gevelemesinin alıp yürüdüğü, DİSK'in başını bu gevelemenin uzantılarının tuttuğu, *Atılım*'ın komünistlerin ve sınıf sendikalarının önüne görev diye uzlaşmacılığı koyduğu, *Savaş Yolu*'nun uzlaşmacılık yapıp bir ortamda *İşçinin Sesi* doğruları avaz savunmanın gerçek-ten de önemli olduğuna inanıyor. Bu, tabana değil, tam tersine, o tabanın devrimci enerjisine toplu sözleşme düzeyinde bile dört koldan set çekenlere olan güvensizliktir!

Üçüncüsü, *Atılım*'ın da, *Savaş Yolu*'nun da tabanın söz ve karar sahibi olma ilkesi diye dilden düşürmedikleri, demagojiden başka birşey değildir. Oportünistler, hem sendikalarda tabanın söz ve karar sahibi olmasını "savunuyorlar", hem DİSK'te ihraç kararlarının kaldırılmasından söz ediyorlar, hem de bakılmı ne yapıyorlar:

Maden-İş'e *İşçinin Sesi*'ni yasaklama yönünde karar aldirmaya çalışıyorlar. Bırakalım *İşçinin Sesi*'ni bir yana, bu en başta Maden-İş'e, sendikal birliğe zarar verici bir davranıştır. DİSK'in Maden-İş'e uyguladığı yöntemin aynısıdır. Maden-İş'i de bu yöntemi uygulamaya sürüklemek onu ilkesiz konulara götürür. Aynısını biz uygularsak nasıl savaşıcağız DİSK yönetiminin çirkin yöntemlerine karşı? Böyle yöntemler uygulanırsa nerede kalır tabanın söz ve karar sahibi olması?

Oportünistler, İGD, İLD ve İKD'de *İşçinin Sesi*'ni yasaklıyorlar, yakıyorlar! Faşist Almanya'da Hitler'in, Çin'de "kültür devrimi" sırasında Maoçuların uyguladıkları yayın yakma yöntemini uyguluyorlar.

Nerde kaldı "tabanın söz ve karar sahibi olması" ilkesi? Neden korkuyorsunuz *İşçinin Sesi*'nin okunmasından? Yanlışsa, Troçkistse, sol sapma ise, serüveni ise okunur, anlaşılır, yüzüne de bakılmaz. Korkuyorsunuz, çünkü biliyorsunuz o söylediklerinizin tümü yalandır ve taban, bilincinde eksiklikler de taşısa devrimcidir, devrim istiyor.

Bu denli demokrat iseniz, "tabanın söz ve karar sahibi olması"ndan yana iseniz neden İGD'de tasfiyecilik yapıyorsunuz? *İşçinin Sesi*'ni savunan yönetim kurullarına, tabanın güveni ile oraya gelmiş kurullara işten eli çekilmiyorsunuz?

Tüm yöntemleriniz giderek burjuvaziyi! Sendikalarda, derneklerde bile tabanın söz ve karar sahibi olmasından korkanlar, Türkiye'de tabanın söz, karar ve erk sahibi olması için nasıl savaşılabileler?

İşçinin Sesi'nin, sendikalarda tutumu açıktır. Leninciler "bir yandan, tek bir sendika içindeki işçilerin çoğunluğuna sadık bir biçimde uyarlar; öte yandan da kendi Marksist fikirlerinin etkin olması için savaşırlar" (Lenin, c.20, s.140). Toplu Sözleşmeler konusunda da *İşçinin Sesi* aynen bunu uyguluyor.

Gerçekçi istem

Lenin şöyle diyor: "Eğer biz, bir istemin 'uygulanabilirliğinden' onun genel olarak toplumsal gelişmenin çıkarlarına değil de, ekonomik ve siyasal koşulların o günkü durumuna uygunluğunu anlıyorsak, bu tamamen yanlış bir ölçüttür" (Lenin, c.4, s.248).

İşte gerçekçi istemin Leninci anlamda tek ölçütü gene: olarak toplumsal gelişmenin çıkarlarına uygunluktur. Gerçekçi istem ne burjuvazinin verebileceği, ne de işçi sınıfının o gün için alabileceği ile kısıtlıdır.

Toplumsal gelişme son çözümlemede üretim güçlerinin gelişmesidir. Üretim güçleri üretim araçlarından ve emekten oluşur. Üretim güçlerinin gelişme düzeyinin ana ölçütü üretim araçlarıdır. Ana üretim gücü ise emektir. Emek olmadan üretim araçları ne üretilir, ne de kullanılabilir.

Demek ki gerçekçi istemin ana ölçütü üretim güçlerinin gelişmesine ters düşmemesidir. Ancak üretim güçlerinin gelişmesi, üretim ilişkilerine damgasını vuran toplumsal sistemden bağımsız, ayrı olarak ele alınmaz. Üretim güçleri, üretim ilişkileri çerçevesinde gelişir. Bu nedenle, 'gerçekçi istem' derken, gerçekçiliğin sınırını belirlemek gerekir.

Daha somutlarsak, kapitalizmde yaşıyoruz. O zaman "gerçekçi istem" kapitalizmle mi sınırlanacak? Bu sorunun yanıtı kapitalist üretim biçiminin gelişme düzeyine bağlıdır. Bugünkü Türkiye'deki kapitalist gelişme, üretimin toplumsallaşmasının düzeyi, devlet telceli kapitalizminin varlığı "gerçekçi istem" anlayışını kapitalizmle sınırlamaz. Türkiye'de artık sosyalizmin nesnel temelleri vardır. Bizim istemleri saptarken bakacağımız ana ölçüt üretim güçlerinin gelişmesidir.

Engels'in dediği gibi, üretim güçlerinin devlet mülkiyeti kapitalizmin temel gelişkinin çözümünün "teknik koşullarını" yaratır. Ve sosyalizm,

"uygulanabilir", yani "gerçekçi" bir toplumsal gelişme olur. (Engels, "Socialism: Utopian and Scientific, Selected Works. Moscow 1973, Vol.3, pp.145, 147). Devlet tekelci kapitalizmine ilişkin olarak aynı fikri Lenin şöyle dile getiriyor: "Şimdi modern kapitalizmin bütün camlarından sosyalizm bizi seyrediyor. Bu modern kapitalizm temelinde, ileri adım oluşturan her önemli önlemede, doğrudan, pratik olarak sosyalizmin silüeti görülüyor" (Lenin, c.25, s.363). Türkiye'de de bu böyledir.

Bu demektir ki, gerçekçi istemlerde bizim ana ölçütümüz, üretim güçlerinin genel gelişme düzeyinin nesnel olarak sağlayabileceği tüm olanaklardan işçilerin, emekçilerin yararlanmasını istemektir. Bu yararı sağlayabilmek için ne gerekiyorsa, onun yollarını göstermek, onu gerçekleştirmeye çalışmak da görevimizdir. Başka bir deyişle, istemlerimizi bu düzeye sınırlamak değil, istemleri gerçekleştirmenin yollarını açmak.

Bunun ışığında toplu sözleşmelerde "genel olarak toplumsal gelişmenin çıkarlarına uygun" istemi nasıl anlayacağız? Üretim güçlerinin genel gelişme düzeyinin nesnel olarak sağlayabileceği tüm olanaklardan işçilerin yararlanmasını istemek olarak anlayacağız.

Amerikan işçileri, 1914 yılında, yılda dörtbin ruble ücret ve altı saatlik iş günü istiyorlar. O zamanlar Amerika'da onbeş milyon işçi ailesi var ve yılda altmış milyar rublelik tüketim malı üretiliyor. Yani işçilerin istediği dörtbin ruble, altmış milyar onbeş milyona bölünce çıkan sonuçtur. Lenin, üretim güçlerinin genel gelişme düzeyinin buna elverişli olduğunu ana kapitalizmin engel olduğunu söylüyor. Bu gerçekçi bir istemdir ama sosyalizmi gerektirir diyor (Lenin, c.20, s.68-70).

Biz Türkiye'de birakalım sosyalizmde gerçekleştirecek istemleri bir yana. Kapitalizmin içinde kalmak. Gerçekçiliğin sınırını kapitalizmle belirleyelim. Bu şu anlama gelir: Teorik olarak, ekonomik yasaları açısından kapitalizmde gerçekleştirilecek istemler isteyelim.

İşgücü, insanın üretim yaparken harcadığı kafasal ve fiziksel enerjidir. Kapitalizmde işgücü de alınan, satılan maldır. İşgücünün değeri, bir işçinin ailesiyle birlikte fiziksel, iş eğitimi ve tarihsel olarak belirlenmiş toplumsal kültürel gereksinimlerinin karşılığıdır. Onların değeri ise üretim güçlerinin genel gelişme düzeyini yansıtarak ortaya çıkar. Bu nedenle işgücünün değeri, üretim güçlerinin genel gelişme düzeyinin nesnel olarak sağlayabileceği bir olanaktır. Kapitalist üretim ilişkileri olmasa olanaklar çok daha genişir ama kapitalizmin çerçevesinde bile işgücünün değeri gerçekçi bir istemdir. Ve ister kapitalizm çerçevesinde, ister genel gerçekçi istem anlayışı açısından düşünülün, gerçekçi istemin de en alt sınırındır.

Kapitalizmde, teorik olarak, ücret işgücü değerinin fiziksel sınırının altına düşmemelidir. Bu kapitalizm işçiyi az sömürmek istediği için değil, işgücü kapitalist üretimi açısından makina gibi gerekli bir mal olduğu için, sömürünün sürebilmesi için böyledir. Nasıl ki, makinanın amortismanı vardır, işgücünün de fiziksel olarak ayakta durabilmesi gerekir. Ancak, tekelci kapitalizmde durum değişir. Marks bu gerçekçi çok önceden görmüştür. *Kapital*'de şöyle diyor:

"Emekçinin, önceki gibi işgücü değerini aldığı varsayalım. Eğer tekel fiyatı taşıyan meta emekçinin gerekli tüketimi içine girerse, bu, ücreti artırır ve böylece artı-değeri düşürür. Ücreti işgücünün değerinin altına itebilir, ama bunu işgücü değeri, fiziksel minimumunun üstünde kaldığı ölçüde yapabilir. Bu durumda tekel fiyatı gerçek ücretlerden (...) kesintiyle ve başka kapitalistlerin kârından ödenir" (K. Marks, *Kapital*, İngilizce basım, Moskova 1974, c.III, s.861).

Yani Marks tekelcilik koşullarında gerçek ücretlerin

fiziksel sınırın da altına itileceğini görmüştür.

Marks'ın bu dedikleri, emperyalist ülkeler için tam anlamıyla işliyor olmayabilir. Onların başka ülkeleri sömürerek edindikleri süper kârlar gerçekçi olarak durumu dengeleyebilir. Ancak Marks'ın sözleri, Türkiye gibi bağımlı tekelci kapitalizmin olduğu ülkelerin gerçeklerini çok büyük bir açıklıkla dile getiriyor. Türkiye gibi bir ülkede hem tekel fiyatları nedeniyle ücretin yüksek olması gerekiyor. Hem de emperyalizmin ve tekelcilerin kârını bozmaması için ücret, ya açık terör ile, ya fiyat artışları yoluyla işgücü değerinin fiziksel minimumunun da altına itiliyor. Bu durumda işgücü değerini kollamak, bu hakkı savunmak işçi sınıfı için özel bir önem taşıyor.

Öyleyse işçilerin toplu sözleşmelerde en azından işgücü değerini istemeleri gerçekçidir. İstememeleri gerçekçi değildir. Yoksa o zaman ana üretim gücü olan emek zarar görüyor demektir. Bu da toplumsal gelişmeye terstir.

Eğer kapitalizm işgücünün değerini karşılamıyor, hele ki fiziksel sınırına dek, onun da altına düşürüyorsa, ana üretim gücü olan emeği öldürüyor demektir. Üretim araçlarından da gereği gibi yararlanmıyor demektir. O kapitalizm artık toplumsal gelişmeye ters düşüyordur. Bu durumda işçilerin işgücü değerini istememeleri, yalnızca burjuvaziye "özveri" değil, toplumsal gelişmeye de terstir. Öte yandan, kapitalizm altında gerçekleşmesi gereken böyle basit bir istemi bile kazanmak, artık *üretim ilişkilerini değiştirmekle* bağlıdır.

İşte bunun için sarı sendikacılar ve oportünistler gerçekçi istem ölçütünü çarpıtırlar. Biri "burjuvazinin verebileceği" diyerek açtıkları eski üretim ilişkilerini savunur. Ötekisi, "işçilerin alabileceği" diyerek toplumsal gelişmenin bayrağını işçi sınıfının elinden almaya çalışır. İşçi sınıfının üzerine düşen toplumu ileri götürme misyonuna set çeker.

Gerçekçi istem, genel olarak toplumsal gelişmenin çıkarlarına uyan istemdir. Birakalım Leninçiliği, emperyalizmin ve işbirlikçi-tekelci burjuvazinin kârını değil de, ülke ekonomisini, toplumun geleceğini düşünen her demokrat, her ilerici, her sendikacı gerçekçi isteme ancak böyle yansıyabilir.

Gelgelelim *Savaş Yolu* soruna böyle yansıyıyor. Bunun yanısıra bir de *İşçinin Sesi*'nin görüşlerini bilinçli olarak çarpıtıyor. Ama çarpıtırken yine kendi oportünizmini belgelıyor.

İşçinin Sesi bir genel gerçekçi istem anlayışı koyuyor. Bu genel anlayışa değindik. Üretim güçlerinin gelişme düzeyinin nesnel olarak sağlayabileceği tüm olanaklardan yararlanmak. Sonra getiriyor *somut öneri* olarak işgücünün değerini istemeyi koyuyor ve bunun *kapitalizmde gerçekleştirilebilir* bir istem olduğunu vurguluyor. Bu gerçekçi istemlerin *en alt düzeyidir* diyor ve "en alt düzeyi" derken altını çiziyor.

Savaş Yolu, "en alt düzeyi" diyen cümleleri yazısına almıyor. Ortaya öyle bir manzara çıkarıyor ki, sanki *İşçinin Sesi* işgücü değerini, üretim güçlerinin gelişme düzeyinin nesnel olarak sağlayacağı tüm olanaklardan yararlanmak olarak koymaktadır. Ama her zamanki gibi yalancının mumu yatsıya kadar yanar. *Savaş Yolu*, bu çarpıtmayla, içinde debelendiği oportünizm bataklığına biraz daha gömülüyor.

Bir kez, çarpıtma yapayım derken kendisi "işgücünün değeri sosyalizmde alınır" gibi bir sonuca ulaşıyor. Oysa sosyalizmde işgücü meta değildir. Alınıp satılmaz!

İkincisi, *Savaş Yolu*'nun söylediklerinden öyle bir sonuç çıkarıyor ki, işçi sınıfını ancak sosyalizmde gerçekleştirilecek istemler yükseltse, *Savaş Yolu* "gerçekçi" *değildir* diye istemi reddedecek! Bu sosyalizmde geçerlidir, öyleyse devrim yapalım" demeyecek! Demiyor da. Lenin, Menşevikler ve Sosyalist Devrimciler için şöyle diyor: "Onlar sosyalizmi ıssız, bilinmez, belirsiz bir gelecek olarak düşlerler" (Lenin, c.25, s.363). *Savaş Yolu* da öyle.

Üçüncüsü, birakalım sosyalizmi, *Savaş Yolu* burjuvaziye ürkütecek yüksek ama haklı ücret zamlarına karşıdır. İşin özü de buradadır. Uzlaşmacılık yalnızca sosyalizmin değil, bugün, kapitalizmde haklı istemlerin önünü tıkamak için çabalyor! Rakkamlara ilerde geleceğiz.

Uzlaşmacı istemleri — Gerçekçi istemlerimiz

Savaş Yolu ücretler konusunda açık bir tutum koymuyor. Ama *İşçinin Sesi*'nin önerisi karşısında şöyle diyor: "Kimileri de devrimciliğin ölçütünü toplu sözleşmelerde istenecek olan miktarın *yüksekliğinde* görüyorlar. Bunlara göre ne kadar çok zam istenirse o kadar devrimci olunacak" (abc).

Başka bir deyişle, *İşçinin Sesi* işgücü değerini istiyor. *Savaş Yolu* bunu *yüksek* buluyor! İşçiler işgücü değerini istemiyor diyor. Böylece uzlaşmacılığı açıkça ortaya koyuyor!

Savaş Yolu, bizim *İşçinin Sesi*'nde asgari ücret en az günde brüt 1200 lira olmalıdır görüşümüze karşı şöyle yazdı: "...sorunu bilimselliği kendinden menkul matematiksel yöntemlerle rakkam saptamaya indirersen komik olursun".

Oysa Maden-İş Araştırma Dairesi de nisan ayında asgari ücretin net 12.000TL olması gerektiğini açıklamıştı. Aradan 6 ay geçti. Bu 12.000TL şimdi oldu net 15.000TL!

Öyleyse bir kez, Maden-İş Araştırma dairesinin ulaştığı rakkam da aşağı yukarı aynıdır. İkincisi, kullandığımız hesaplama yöntemi yanlışsa doğrusunu gösterin! Üçüncüsü ve sizin kafa yapınıza en yakışanı, "asgari ücret için rakkam saptamak yanlış" diyorsanız, iyice sınıfta kalınız. İşçi sınıfının bilimi sizin elinizde gerçek bir savaş silâhi değil, göz boya ma aracıdır.

Savaş Yolu'na göre biz "ne kadar çok zam istenirse o kadar devrimci olunacak" diyormuşuz. O zaman neden kendi devrimciliğimizi 1200TL'ye kistliyoruz? 12 milyon lira derdik daha çok devrimci olurduk. *Savaş Yolu* çarpıtıyor. Biz toplu sözleşmelerde komünistlik, devrimciliğin ölçütünü *gerçekçi istem savunmak* olarak koyduk. Gerçekçi istem anlayışını da Lenin'den verdik. (*Savaş Yolu* bu gerçekçi de alabora etmiş. Neyse) Leninci ölçütün ışığında da işgücü değerinin karşılığını istememizi gerçekçi olduğumuz savunduk. *Savaş Yolu* bunu "yüksek" buldu. Sorun buradan çıkıyor. Bu en doğal hakkı çok görüyor. Uzlaşmacılığın doğal sonucu!

Hemen şunu belirteyim. *İşçinin Sesi* Leninci gerçekçi istem anlayışından hareket etti. Ama bu ölçütü bir yana bıraksak da, yüksek zam isteme gerekliliği bugün yaşamın katı gerçeklerinden çıkıyor. Gerçekçi istem ölçütünün sonucu da yaşamdaki bu gerekliliği yansıtır. İşçi sınıfımızın gerçek ücretleri 1971 düzeyinin de gerisine düşmüş. 1971'den 1978'e dek alanlarda, barikatlarda savaşarak, şehitler vererek, bilek gücüyle kazandığı daha iyi yaşam koşulları fiyatlar yoluyla geri alınmış. Yalnızca bunu geri almak bile yüksek ücret zammı gerektirir.

Pratik, Leninci gerçekçi istem anlayışıyla ortaya çıkan sonucu doğruluyor. *Savaş Yolu* yüksek ücret zammına açıkça karşı çıkamamanın hıncını *İşçinin Sesi*'nden çıkarmak istiyor. Yazıda, *İşçinin Sesi*'ne saldırı bölümünden önce şöyle bir söz geçiyor: "...bugün kimse 'az ücret isteminde bulunalım, patron fazla veremez' diyecek durumda değildir. Ama yarın savaşımın belli bir evresinde daha üst kazanımlara ulaşma olanakları varken, 'bu kadarla yetinilsin' diyenler çıkacaktır. Savaşımın yan çizime, sınıf sendikalarının önünü kesme çabaları olacaktır." Öyle gözüküyor ki, *Savaş Yolu* da bugün az ücret isteyelim diyecek durumda olmayanlardan.

Savaş Yolu, adına davrandığı değerleri ayaklar altına aldı. Onun en az 15-20 bin net asgari ücret savunması gerekirken, karşı çıkıyor. Birakalım gerçekçi istemin Leninci anlayışını, gerçeklere ters düşüyor. O gerçekleri söylemiyor, devrimci demok-

rat mimar ve mühendislerimiz gerçekleri söylüyorlar!

Mimar-mühendislerimizin devrimci demokrat meslek örgütü TMMOB, 15-20 bin TL'ye 'ev kirası ve boğaz tokluğu için, zorunlu giderleri karşılayacak asgari ücret" diyor. Ve bunu kendileri için bir ayrıcalık yapmadan söylüyor. İşçi, köylü, memur, teknik eleman, mimar, mühendislerin bir kısmına ve yer altında çalışan teknik elemanlara "herkese yaşamak için asgari ücret" diyor. Öte yanda öncülük, kurmaylık, utkanlık üstüne gece gündüz konuşanlar, sınıf savaşımı somutunda gerilerden nal topluyorlar. Yazık, çok yazık!

Gerçekçi istemler böylece yaşamın gerçeklerinden de doğuyor. Evet, niteliksiz işgücü değeri bugün en az net 15-20 bin TL'dir. Ve bu *Savaş Yolu*'nun sandığı gibi sosyalizmin hedefi değil, bugünkü düzenin sorumluluğudur. İşçi sınıfımız bu sorumluluğu kendi yöntemleriyle burjuvaziye de, oportünizme de hatırlatacağız.

Gerçekçi istem-Devrimci yöntem

İstemlerimizi nasıl alacağız? Önce şunu açıkça koyalım. Evet bugün ekonomik bunalım, sıkıyönetim, faşist tirmanış var. Grev iyi bir silâhtır. Ama *iyi kullanılmıyorsa* bu gibi durumlarda geri tepebilir. Lenin'in de belirttiği gibi, ekonomik bunalım varsa işverenleri işçilerin greve gitmesini bile isteyebilirler. Böylece hem sendikamızın fonlarını eritirler, hem de toplu işten çıkarmalarla bilinçli işçileri atar, daha düşük ücretli işgücü alır. Aynı zamanda da sıkıyönetimle, ordusuyla polisiyle saldınaya geçerler.

Öyleyse ne yapalım? İşte mantıklar burada ayrılıyor. Sarı sendikacı savaşmayalım diyor. Böyle önemli bir anda oportünizm bulanık tutum alıyor. Uzun grevler düşlüyor. Ekonomik savaşta burjuvazinin elinin güçlü olduğu bir dönemde, işçi sınıfımızın salt ekonomik savaşla, uzun grevlerle hak kazanacağını sanıyor. Kumandayı sendikalara bırakıyor. Kendisi seyrediyor. Savaşımı da "efendi", "uslu" biçimlere hapsedmeye çalışacaktır. Bilinçli işçi ise, aynen Lenin'in dediği gibi şöyle diyor: Evet, ekonomik bunalım sıkıyönetim, faşist tirmanış hepsi var. Ama bunların var oluşu geri çekilmemizi değil *daha aktif* savaşmamızı gerektirir! Bu göriş Maden-İş'in Cönen toplantısında işçi baş temsilcilerinin çoğunluğunun görüşüdür.

Bu çok önemli bir sınıf yarışıdır. Lenin, 1906'da Menşevik Merkez Komitesi'nin nasil bilinçli işçilerin çok gerisinde kaldığını anlatıyor. Bu arada bilinçli işçilerin sınıf sezisini şöyle dile getiriyor:

"...İşçiler genel ve aynı anda yürütülecek eylem gerekliliğini yalnızca çabucak ve kolaylıkla kavramakla kalmadılar, *militan* ve kararlı eylem için kesin bir biçimde direndiler... Ciddi savaşımı birden çok kez yürütmüş olanların gerçek sınıf içgüdüleri ve deneyimi bugünün sorununun bir gösteriden çok daha büyük şeyler gerektirdiğini onlara sezdirirdi" (Lenin, c.11, s.119).

Bu sözü Türkiye'nin bilinçli işçileri için şöyle yineleyebiliriz: "Ciddi savaşımı birden çok kez yürütmüş, 15-16 Haziranlardan, Profiololarda barikatlardan geçmiş olanların gerçek sınıf içgüdüleri ve deneyimi bugünün sorununun sal bir grevden daha aktif savaş gerektirdiğini onlara sezdirirdi".

Evet, işbirlikçi-tekelci burjuvazi ve hükümet toplu işten çıkarma tehditleri savuruyor ve uyguluyor. Sıkıyönetim kenarda bekliyor. Nedir bunların amacı? İşçilerin, emekçilerin üzerindeki sömürüyü daha da artırmak. Son iki yılda yaşam koşullarımız zaten geriledi. Geri kileceğimiz yer kalmadı. Öyleyse geri çekilmek söz konusu değildir. Bugün işçi sınıfımız ve tüm emekçiler için tek kurtuluş yolu aktif savaşımın geçiyor. Burjuvaziye "özveri" yok diyebilmek için *özveriyle savaşmak* zorundayız.

Tehditler karşısında ne önem alacağız? Tekil

grevlere *gitmeyeceğiz*. Yüzbinlerce işçi için toplu sözleşme bağlanıyor, bağlanacak. Hepsinin derdi ortak, düşmanı ortak. Ortak derdlerin ortak patlak vermemesi için burjuvazi sendikal hareketi bölmüş. Sendikal birlik çok önemlidir. Ancak bunu söylemek yetmez. Fabrika fabrika işçilere uzanmak gerek. "Kardeşim bak! Direnmezsek durumumuz daha kötü olacak. Haydi ortak istemler için ortak savaşa!" demek gerek. Greve olabildiğince topluca çıkmak gerek.

Ülkemizde devrimci durum var. Çelişkiler cayır cayır kızgın. Devrimci durum git-gelli bir sürecektir. Son yıllarda gerici güçler bellerini doğrultular, ödümler aldılar. Bunları geri alabilmek, daha ileri gidebilmek için daha da güçlü vurabilmek gerekir. AP'nin oyları artmış! Bu oyları, liberal burjuvazinin ve onun 'ilerici' (?) adılarını destekleyerek devrimci alternatif koymayan oportünizmin iflâsı AP'ye armağan etti. Emekçilerin emek kavgası ortada duruyor. AP de ekmeği gaspedenlerin partisi! AP'ye oy veren emekçilerin çoğunluğunun çıkarı işçi sınıfımızın savaşımıyla bağlıdır. İşçi sınıfımız tüm emek adına sesini yükseltsin, o emekçilerin gönülünü kazanacaktır.

Lenin şöyle diyor:

"Rusya'nın 1901'den bu yana görüp geçirdiklerinden sonra kesimsel eylemler ve özellikle gösterilerin aptalca olacağını, ... siyasal bunalımın artmasını yeniden 'baştan başlamayı' olanaksız yapacağını, barışçıl gösterilerin yalnızca hükümetin işine yarayacağını anladılar... *Barışçıl gösteriler proletaryayı gereksiz yere tüketip bitirecek ve yalnızca, polis ve askerlere silâhsız halkı tutuklama ve kurşunlama pratiği sağlayacaktır*" (Lenin, c.11, s.119) (abç).

Biz de Türkiye'de 1968'den bu yana görüp geçirdiklerimizden sonra, artan ekonomik-siyasal bunalım karşısında "baştan başlamayı" düşlemeyiz" Burjuvazi aç kurt gibi bekliyor. Bilelim ki ya bu aç kurtta yem olacağız, ya da — kararlı savaşa dalacağız.

Evet Türkiye öyle bir durumdadır ki greve çıkmak, grevde kararlı olmak, istemlerimizden ödün vermemek ve 15-16 Haziranları, Profioloları, geçmiş deneyleri düşünerek yalnızca "grev"le kısıtlı kalmamak zorundayız. Bugün greve, savaşa çıkmamak 40'ında mezarla girecek bir yaşamı kabul etmek demektir. Yalnızca, dar anlamda "grev"e çıkmak, sorunları sendikal düzeyde görmek yine 40'ında mezarla girecek bir yaşamı kabul etmek demektir.

Bugünkü ekonomik bunalım koşullarında, sorun bunun yükünü kimin keçeceğidir. "Yükü adil paylaşmak" safesatadır. Bu düzende "adil" paylaşımın tek yolu, en başta burjuvazinin kârlarını korumaktır. "Adil paylaşım"ın kendisi, emekçiler için yıkımdır.

Bugün uzun grevler ancak işçi sınıfını tüketir. Sonunda ekonomik kazanım elde edemez, etmiş gözüğe de kalıcı olamaz! 1977'den bu yana durum ortadadır. Kazanımlar uçup gitmiştir. Artık sorunun *özüne* inmek gerekiyor. Bunalımın yükünü "onlara" yüklemek için köklü çözümler gitmek gerekiyor. "Grev"e olabildiğince toplu çıkmak gerekiyor!

Diyelim greve olabildiğince toplu çıktık. Karşı taraf diyelim lokavt uyguladı. Ne yapacağız? Süklüm püklüm fabrikaları bırakıp çıkacak mıyız? Hayır. Sıkıyönetim var. Evet var. Öyleyse onu da dikkate alacağız. Daha örgütlü, disiplinli, hazırlıklı olacağız.

Oportünistler ve ortacılar bir süredir bizim görüşlerimizi "sol serüveni" olarak yaftalıyorlar. Herhalde yukarda yazdıklarımızı okuyunca "terörist oldular" diyeceklerdir. Biz ne sol serüveniyiz, ne teröristiz. Yalnız, sınıf savaşında "solcu" görüşlerle savaşırken oportünizmin polisliğine kaymamak gerektiğini savunuyoruz. Yolumuzu, taktiklerimizi, Lenin'in şu sözleri çiziyor:

"Rusya'da devrim ve karşı devrim deneyi, partimizin terörizme dayalı taktikle-

re karşı yirmi yıldan fazladır yürüttüğü savaşımı doğruladı. Ancak unutmamalıyız ki bu savaşım, ezilen sınıfların ezenlere karşı her türlü şiddet kullanmasını inkâr eden yeltenen oportünizme karşı acımasız savaşımla yakından bağlıdır. Biz her zaman yığın savaşımında ve onunla bağlı olarak şiddet kullanmaktan yana olduk. İkincisi, bu savaşımı, silâhlı bir ayaklanma için kaç yıllık, Aralık 1905'den çok önce başlattığımız propaganda ile bağladık. Biz silâhlı ayaklanmayı, yalnızca hükümetin siyasetine misilleme yapmada proletaryanın en iyi aracı olarak görmedik. Aynı zamanda sosyalizm ve demokrasi için sınıf savaşımının gelişiminde kaçınılmaz bir sonuç olarak gördük. Üçüncüsü, kendimizi şiddetli ilke olarak kabul etmekle ve silâhlı ayaklanma için propaganda yapmakla da kısıtlamadık. Örneğin, devrimden dört yıl önce, yığınların ezenlere karşı, özellikle sokak gösterilerinde şiddet kullanmasını destekledik. Böyle her bir gösterinin öğrettiği dersi tüm ülkeye götürmeye çalıştık. Polise ve orduya karşı sürekli ve sistemli yığın direnişini örgütlemeye, bu direniş yoluyla ordunun, oblaenen en geniş kesiminin hükümete karşı savaşımında proletaryadan yana kazanmaya, köylülüğü ve orduyu bu savaşımın bilinçli yer almasını itmeye daha çok dikkat vermeye başladık. Terörizme karşı savaşımında uyguladığımız taktikler bunlardır ve kesin inancımız odur ki bunlar başarılı oldu" (Lenin, c.23, s.123-124).

Yıkılsın bu düzen

Gerçekçi istem anlayışı diyoruz, geliyor devrim savaşımına dayanıyor. Bugünkü ekonomik ve toplumsal bunalım altında, devrimci durumda, en basit gerçekçi istemi bile gerçekleştirmenin yolu devrimci savaşımıdır.

İstemlerimiz neler olmalıdır diyoruz. Olağan, basit bir istem ileri sürüyoruz. İşgücümüzün değerini ödeyin diyoruz. Yalnızca niteliksiz işgücünün değeri, yani olması gerekli asgari ücret olarak bile karşımıza net 15.000TL, net 20.000TL gibi rakamlar çıkıyor. Ekonomik bunalım gevelemesi o denli kafalara işlemiş ki hemen itiraz yükseliyor: "Deli misiniz siz?" Biz deli değiliz. Bu düzen delirmiş. Rakamlar gerçekçi. Kapitalizmde bile olması gerekeni dile getiriyor. Gerçekçi olmayan Türkiye'deki düzendir! Ve biz bu gerçekçi rakamlara, ancak devrimci savaşımın ulaşabiliriz. Onun için de veremeyecekse batsın, yıkılsın bu düzen diyoruz.

İstemlerimizi nasıl alırız? Tehditler, sıkıyönetimler var. Greve çıkmayalım desek, yanacağız. Gerileme sürecinde bir adım daha gerisi düpedüz açlık, kıyam. Greve çıkalım diyoruz, bakıyoruz iş basit bir grevle de çözülüyor. Çünkü savaş tek tek fabrikalarda çalışan işçilerle o fabrikanın işvereni arasında kısıtlı değildir. Savaş alanı Türkiye'nin ekonomik toplumsal, siyasal yaşamının tümüdür.

Bunun için, işçi sınıfımız tüm Türkiye düzeyinde, tüm emekçilerin, sömürülenlerin, ezilenlerin haklarını vargüçüyle savunmalıdır. Toplu sözleşme şu fabrikada, bu fabrikada, ya da şu iş kolunda, bu iş kolunda değildir. Toplu sözleşme, toplu hesaplaşma Türkiye'dedir. Bu toplu hesaplaşmada 15-16 Haziranlarıyla, DGM direnişleri, Profioloları, MESS grevleriyle devrimci yeteneğini, yöneticiliğini kanıtlanmış olan proletarya tüm sömürülenlerin sözcüsüdür. Toplumsal gelişmenin bayrağıdır.

Bunun için, bilinçli işçiler olarak bir yandan sendikal birliği oluşturmak, hem de hızlı oluşturmak için fabrika fabrika tüm işçilere uzanacağız. Öte yandan bileceğiz ki biz bu savaşta birincil olarak sendikacı değil, partizanız.